

безпека фактично складається з підсистем, що характеризують стан безпеки на різних видах транспорту. В досліджуваній сфері не можна ототожнювати безпеку польотів, наприклад, з більш широким поняттям як безпека на авіаційному транспорті. Останнє включає разом з безпекою польотів також авіаційну, інформаційну, економічну та ін. безпеки.

Література

1. Безпека польотів світової цивільної авіації. Підсумки 2010 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://aviasafety.ru/indicator/ibp2010 itogi](http://aviasafety.ru/indicator/ibp2010_itogi).
2. Ліньков А. В. Програма з оцінки ризиків відносно безпеки польотів / А. В. Ліньков, М. В. Кармизов // Науковий вісник МГТУ ГА; Серія: Експлуатація повітряного транспорту та ремонт авіаційної техніки. Безпека польотів. – 2006. – № 108. – С. 85-90.
3. Бесчастний В. М. Державна політика транспортної безпеки України: Актуальні питання реалізації / В. М. Бесчастний, А. О. Собакарь // Віче. – 2010. – № 4. – С. 2-5.

УДК 341.226:349.6:551.510.534 (043.2)

Нікітін Є. В., Шелест В. О., студенти,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Боярська З. І., к.ю.н., доцент

УКРАЇНА В СКЛАДІ ВІДЕНСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ ТА МОНРЕАЛЬСЬКОГО ПРОТОКОЛУ ПРО ОХОРОНУ ОЗОНОВОГО ШАРУ

Незважаючи на те, що широкомасштабна міжнародна програма з охорони навколишнього середовища поки що залишається гарним побажанням, деякі події все ж вселяють надію на те, що вона почне реалізуватися. Йдеться про підписання Віденської конвенції про охорону озонowego шару (1985 рік) і Монреальського протоколу про речовини, що руйнують озонівий шар (1987 рік), у підготовці яких брали участь десятки країн. Для країн, що підписали ці документи, визначилися завдання стосовно скорочення і припинення виробництва та споживання озоноруйнівних речовин. Західні країни заздалегідь розпочали послідовне витіснення озоноруйнівних сполук із виробництва. Тому вони були більше підготовлені до введення в дію цих, справді епохальних документів. У них накопичено відповідний досвід створення економічних і організаційних механізмів, що забезпечують заміну озоноруйнівних речовин на речовини, які не впливають на озонівий екран планети.

Прийняття національної програми з охорони стратосферного озону в Сполучених Штатах здійснювалося законодавчою владою, яка внесла відповідну поправку до закону про чисте повітря і запропонувала акцизний податок на виробництво та використання озоноруйнівних речовин. Цей податок стягують з виробників та імпортерів хімікатів, які руйнують озон. Ставки податку, диференційовані для різних речовин, були визначені законом. Одночасно з податком вводилась система ліцензування виробництва та застосування озоноруйнівних речовин (ОРР). Ця система передбачає жорсткі адміністративні обмеження на виробництво ОРР. І жодне підприємство не може перевищувати надану йому квоту. Роль акцизного податку полягає в тому, щоб вилучити у виробників таких речовин надприбуток, який утворюється внаслідок штучного обмеження ринку збуту ОРР [1].

Україною підписано та ратифіковано Монреальський протокол про речовини, що руйнують озоновий шар в 1988 році. На цей час до Монреальського протоколу приєдналося 176 держав, тим самим підтверджуючи свої наміри вжити необхідних заходів для захисту озонового екрану шляхом припинення виробництва та використання ОРР.

З 1996 року Україна знаходиться у стані невиконання Монреальського протоколу, оскільки вона була не в змозі припинити імпорт та використання ОРР. На зустрічі Сторін Монреальського протоколу Україна отримала попередження щодо можливого вжиття санкцій світовою спільнотою, якщо і надалі буде використовувати ОРР. З урахуванням економічного стану України Сьомою Конференцією Сторін Монреальського протоколу рекомендовано надати Україні допомогу для реалізації проектів конверсії промислових підприємств. Фінансування проектів передбачається за рахунок коштів Всесвітнього екологічного фонду (далі - ВЕФ) [2].

У 1999 р. Верховною Радою України ратифіковано Довірчу Угоду між Україною та Всесвітнім банком щодо надання Україні гранту в розмірі 23,2 млн. доларів (Закон України від 4 березня 1999 р. № 473-ХІУ «Про ратифікацію Угоди про грант Всесвітнього екологічного траст-фонду (Проект вилучення речовин, що руйнують озонатмосфери) між Україною та Міжнародним банком реконструкції та розвитку, що виступає як впроваджувальна установа зазначеного фонду»). Проектом затверджено десять підприємств, які мають отримати озонобезпечне обладнання та устаткування.

ОРР в Україні використовуються майже в усіх галузях господарства, але не виробляються, а повністю завозяться ззовні. Винятком є виробництво бромистого метилу, який використовується виключно для карантинних потреб (Сакський хімічний завод) та виробництво чотирихлористого

вуглецю, що використовується як сировина для виробництва інших речовин та для лабораторних цілей (ВАТ «Оріана», м. Калуш). При застосуванні у вищезазначених цілях дані речовини не регулюються Монреальським протоколом [2].

Отже, виходячи із зазначеного, можна зробити певні висновки, що Україна в даний момент, незважаючи на те, що вона не може одразу відмовитись від ОРР чи придбати озонобезпечне обладнання та устаткування, в сучасних умовах економіки, в той час має програму підготовки до поступового впровадження озонобезпечних технологій та озонобезпечних речовин.

Література

1. Бондар Л. О. Екологічне право України: навчальний посібник / Л. О. Бондар, В. В. Курзова. – 2-ге вид., доп. і перероб. – Х.: Вид-во «Бурун книга», 2008. – 368 с.
2. Екологічне право України. Академічний курс: підручник / Г. І. Балюк, М. В. Краснова, Ю. С. Шемшученко та ін.; за ред. Ю. С. Шемшученка. – К.: Юридична думка, 2008. – 856 с.

УДК 341.23:342.841(043.2)

Повіткін Д. О., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Терещенко Н. М., старший викладач

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ БОРотьБИ З КОРУПЦІЄЮ

Міжнародно-правове співробітництво в боротьбі з корупцією стає дедалі більш необхідною складовою міжнародно-правового співробітництва в боротьбі зі злочинністю. Корупція вийшла за межі державних кордонів, перестала бути злочином, який стосується тільки державних службовців, вона стала тим чинником, що створює умови для скоєння серйозних злочинів міжнародного характеру.

Відповіддю на такий виклик стало активне створення протягом останніх десяти років у системі ООН, а також на регіональному рівні, зокрема у Європі, глобальної мережі правового міждержавного співробітництва з питань запобігання корупції.

Значний обсяг робіт у цьому напрямі проводиться ООН у формі закріплення вимог і рекомендацій, таких як: